

ANATOMIA HUMANA

MÉS SOBRE LES MALES COMPANYIES

Jorge Bello

Al'article sobre les males companyies de fa dues setmanes, vet aquí que un fantasma va eliminar-li una frase.

És una frase decisiva, carregada de valor semàntic. Havia estat una frase escrita i reescrita diverses vegades fins aconseguir un missatge ben eloqüent, capaç de condensar tot l'article en un nombre reduït de paraules. Era la frase destinada a ocupar l'espai de rellevància.

L'article, urticant, us demanava de veure la relació que hi ha, des de fa temps, entre la monarquia espanyola (és a dir, el rei, tant el pare com el fill) i la monarquia de l'Àrabia Saudita.

Àrabia Saudita capitaneja una coalició bèl·lica que ara ataca Iemen, un país pobre i desmantellat. En aquest país mata població innocent, fins i tot aquell grup de fiets escolars que el passat 9 d'agost anaven d'excursió en un autobús escolar, i 40 en van quedar destrossats per l'explosió d'una bomba de precisió làser.

És fàcil pensar que hi ha una relació entre les dues monarquies mitjançant la qual la venda d'armes d'Espanya a l'Àrabia Saudita es fa un camí planer. Però alhora seria tan difícil demostrar aquesta culpa com demostrar-ne la inexistència.

El Govern espanyol va autoritzar finalment les 400 bombes de precisió làser per l'Àrabia Saudita, i per mirar de tapar-se les vergonyes que això implica va donar-

Heu de parar atenció a les males companyies, perquè volen aprofitar-se'n, i fan cara de bon fiet

nos una excusa pueril, ridícula, amb la qual les vergonyes van quedar-los encara més a la vista.

Segons informació oficial, aquestes bombes són en realitat una venda dels Estats Units a l'Àrabia Saudita que es fa a través d'Espanya. Aquesta mena de venda indirecta o triangular d'armes és cosa habitual, tal vegada perquè als Estats Units és més difícil autoritzar una venda d'armes que, per exemple, a Espanya.

I prou que ja se sap que la bomba de precisió làser que va impactar sobre aquell autobús escolar havia estat fabricada per Estats Units, i venuda quan Barack Obama era president i Pedro Morenés era ministre de Defensa. Aquest ministre havia estat un alt directiu d'una fàbrica espanyola d'armes, i després de ministre seria ambaixador als Estats Units.

En aquest context de regals i atencions,

i d'armes que acaben a mans de l'Àrabia Saudita, i de relacions d'amistad que semblen fer més planer el camí de la venda, la destrucció i la mort, us feia dues preguntes:

La primera. Quina responsabilitat té qui ven armes a un país agressiu i despòtic sobre la destrucció i les morts que provoqui aquest país amb aquestes armes?

Vet aquí la resposta. És evident que té responsabilitat: n'és co-responsable.

La segona. Quina responsabilitat té qui fa de mediador, és a dir, qui fa més planer el camí per a una venda d'armes, sobre la destrucció i les morts que provoqui el país comprador amb aquestes armes?

Vet aquí la resposta. És evident que té la mateixa responsabilitat: n'és igualment co-responsable.

Això no obstant, la monarquia que tenim a casa mai va dir res sobre la venda d'armes d'Espanya a països despòtics i agressius, però igualment amics, i és intocable, per tant impune. El Govern espanyol, en canvi, va insistir una i una altra vegada amb excuses ridícules. No som criatures, però.

Continuo pensant que les persones relacionades amb la venda d'armes, és a dir, amb la violència institucional, la mort i la destrucció, són persones non grates.

Són males persones. Són persones de dues cares. D'una banda fan cara de bon fiet, i accepten invitacions i regals, i fins i tot ens donen consells i ens parlen de pau i harmonia. D'una altra banda, amb l'altra cara fan negocis de conseqüències terribles.

www.bello.cat/jordibell@gmail.com

TRIBUNA

FEMINISTA RARA

Rafael Torres
Periodista

La no sé si totavia ministra de Justicia y Notaria Mayor del Reino, Dolores Delgado, no sé si pertenece aún, en consecuencia, a un gobierno que se dice feminista, pero unas grabaciones del turbio Villarejo, ese oscuro personaje que, pese a serlo, llegó tranquilamente a comisario y recibió las más altas condecoraciones, unas grabaciones de ese sujeto que lo grababa todo, digo, han revelado que la señora Delgado es, al menos como feminista, rara.

Juntarse con Villarejo en comilonas (al principio, según ella, nunca, y luego que solo tres veces) ya tiene lo suyo, pero informarle, en amigable charleta, que el juez Grande-Marlaska, hoy compañero suyo en el Gobierno como ministro de Interior, es «maricón», tiene algo más que lo suyo. Quiero creer que no lo dijo como feminista, pues ello equipararía, como sostienen los cafres, el machismo con el feminismo, sino solo impedia en un momento de relax por ese ancestral poso homofóbico del que la mayoría de los españoles y de las españolas, por fortuna, ya se ha desprendido. En todo caso, y con ser muy grave insultar públicamente, soezmente, a una persona por su

Juntarse con Villarejo en comilonas (al principio, según ella, nunca, y luego que solo tres veces) ya tiene lo suyo

orientación sexual, más lo es, si cabe, al menos desde la óptica del feminismo del que presume, ese otro pasaje de las grabaciones en las que expresa su preferencia de trabajar con hombres, y no con «tías».

«Maricón», «tías», saetas en el corazón del verdadero feminismo, o del mejor, de aquel que trajo tan buenas cosas a hombres y mujeres. Puñaladas a la memoria de tantas mujeres arrojadas, valientes, eméritas, que pagaron tan cara su lucha por la igualdad y, como feministas, por la libertad, la elevación y la emancipación de las mujeres. Como también hundió su daga en el feminismo, en el verdadero, en el benéfico para la familia humana, su colega Montón con sus mentiras y sus títulos innecesarios, esa otra ministra y feminista ful.

No sé en qué quedará esto, ni a qué simas descenderá la utilización que de ello hará la derecha, que anda canina, ni me importa. Sí, en cambio, que un Gobierno en el que una amplia mayoría social ha cifrado sus esperanzas se entregue, ya desde los propios nombramientos, a la simulación y a la farsa.

DIA MUNDIAL DEL TURISME

DIVERSIFICACIÓ I SOSTENIBILITAT

Maita Salord Ripoll
Vicepresidenta primera
i cons. de Coop. Local i
Promoció Turística

Avui, Dia Mundial del Turisme, em permetreu que faci una reivindicació de la diversificació de l'economia i de la sostenibilitat perquè sense aquestes difícilment tindrà futur el primer. Per entrar en matèria, plantejaré dues preguntes: què seria d'un territori (o destinació si parlem en clau turística) sense activitat agrària, sense indústria, sense innovació, sense cultura, sense artesanía, sense patrimoni, sense natura? Quins serien els seus actius per ser turísticament competitiu?

Estarem d'acord que el turisme ha canviat molt en els darrers temps. Ja no és suficient amb tenir un bon clima i unes bones platges. Els viatgers ara són més exigents, cerquen tenir una visió completa dels llocs que visiten, viu-

re experiències autèntiques, diferents, moure's com un local més. Aquesta nova manera de consumir ha obligat les destinacions a refer-se, a explicar-se de forma diferent, i en aquest procés de redefinició ha resultat cabdal la interrelació entre totes les branques de l'economia, i entre aquestes i l'espai que habitem.

❖ **EL TURISME** avui no s'entén sense la gastronomia, sense els productes artesanals i industrials, sense el paisatge, sense les tradicions, sense el camp... El turisme avui no s'entén sense una activitat econòmica diversificada i sostenible. Tampoc s'entendrà demà. És per això que tenir un teixit econòmic i social fort i una activitat harmònica amb l'entorn és tan vital per a una destinació turística com la connectivitat.

En aquest context, és obvi que el recorregut de territoris que compten amb bons actius, com és el cas de Menorca, serà més sòlid que el que espera a aquells altres indrets que han gestionat

el dia a dia al marge de l'equilibri, al marge del futur, amb els ulls posats en el profit i no en la competitivitat. N'estic completament convençuda. Com també ho estic del fet que si hem arribat fins aquí ha estat gràcies al compromís col·lectiu de tots els que hem habitat i habitem aquesta terra, un compromís que mantenim els que ara gestionem la cosa pública.

❖ **EN UN ANY** en què celebrem el vint-i-cinquè aniversari de la declaració de Menorca com a Reserva de Biosfera hem de reivindicar amb força i convicció aquests valors que ens han dut a ser una afortunada *rara avis* a la Mediterrània. A les nostres mans tenim la decisió d'optar per la diferenciació i la qualitat turística o per l'estandarització i la mediocritat. A les nostres mans tenim la decisió de creure'ns la validesa i vigència del nostre model, el «model Menorca», o de renunciar-hi a favor de fórmules del passat. Siguem menorquins, siguem naturals.